MATTHEW REILLY
ZTRACENÁ MĚSTA
KLOKAN

edice

Copyright © Karanadon Entertainment Pty Ltd 2018
Published by arrangement with Rachel Mills Literary Ltd.
Translation © Jan Mrlík, 2023
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE THREE SECRET CITIES
vydaného v roce 2018 nakladatelstvím Orion Books,
an imprint of The Orion Publishing Group Ltd,
přeložil Jan Mrlík
Redakční úprava Jana Pleskotová
Grafická úprava obálky Emil Křižka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2023
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-077-1

Pro Kate

Geopolitika si podobně jako příroda oškliví vakuum…
Kdykoli se objeví mocenské vakuum, někdo je vyplní.

– THE FINANCIAL TIMES

MYSTERIUM ZBRANÍ

První zabíjí
Druhá oslepuje
Třetí vládne

– NÁPIS NA KAMENNÉ DESCE, O NÍŽ SE MÁ ZA TO,
ŽE JE STARÁ PŘES PĚT TISÍC LET
(ULOŽENA V SOUKROMÉ SBÍRCE V NEW YORKU)

ZKOUŠKA MĚST

Nejsou tam oceány
Neplují tam mračna
Netečou tam řeky
Neprší tam
Svět je pustinou plnou utrpení a bolesti

– Z DIOVA PAPYRU
(ULOŽEN V SOUKROMÉ SBÍRCE V LONDÝNĚ)

NÁSLEDKY HER

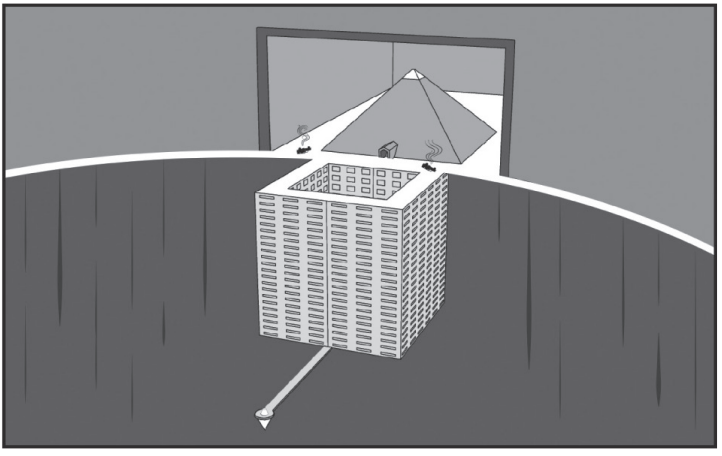

VELKÁ SMYČKA

PROLOG I
VELKÁ SMYČKA
PODSVĚTÍ, INDIE

Plné tři dny po skončení Velkých her panovalo v Podsvětí naprosté ticho.

Unesený šampion kapitán Jack West junior, jenž soutěžil pro Orlanda, krále Země, zvítězil.

Musel překonat stejné smrticí výzvy, jakým čelili i tři předešlí vítězové Her – nikdo menší než Osiris, Gilgameš a Héraklés. K překvapení mnohých hostí přítomných na královské galerii se mu podařilo získat vítězství.

Během závěrečného ceremoniálu čekala vítězného krále korunovace a měl obdržet Mysteria, čímž by se zajistilo, že Země bezpečně projde nadcházejícím kritickým obdobím. Místo toho však propuklo na Hádově hoře hotové pandemonium.

Horský chrám, v němž probíhal starodávný ceremoniál, napadla bojová helikoptéra. Vlastní synové krále Háda hodlali svého otce zavraždit. Hádova čtyřtisícová armáda minotaurů, ztracená populace neandertálců s býčími přilbami na hlavách, se o jejich plánu dozvěděla a vzbouřila se. Hordy černých podsaditých neandertálců se vydaly na zteč palácové hory. Když osobní strážci dvou prchajících králů zcela idiotsky začali po minotaurech střílet, vykoledovali si tím smrt pro sebe i své pány.

Dva ze čtyř králů minotauři rozervali na kusy. Z královské elity, která se sešla, aby přihlížela Hrám, unikla smrti jenom nepatrná hrstka urozenců.

Přežili dva z králů.

Hádés, král Podsvětí, utekl s Westem a skupinkou jeho věrných přátel.

Orlando, král Země, se vytratil ze scény se svým poradcem, katolickým kardinálem Ricardem Mendozou, příslušníkem stínové církevní „skupiny Omega“. Téměř všechny ze svého doprovodu a přátele z dalších královských skupin zanechali napospas smrti.

Ještě nikdy v celých dějinách neupadla čtyři historická impéria do takového zmatku. Čtveřice říší ukrytá ve stínech ovládala ze zákulisí po tisíce let celou lidskou populaci, dosazovala vlády nebo je naopak ničila, když se jí to hodilo; pokud se to vládcům zdálo nutné, podněcovali války a rozbíjeli celé říše.

Pověsti se šíří rychle.

Všude po celém světě se lidé, kteří měli nějaký vztah ke čtyřem legendárním královstvím, velmi brzy dozvěděli, k čemu došlo.

Královská vláda vyžaduje jisté podstatné prvky, především kontinuitu. Je třeba ustanovit a korunovat dědice trůnu, jenže v době bezprostředně následující po Hrách nebylo jisté ani to, kteří dědicové přežili a kteří ne.

Další součástí královského panování je nutnost označit osobu, která ponese za každé fiasko odpovědnost: vyslovit vinu, potrestat a pomstít se.

Za skandální zakončení Her se tedy někdo musel zodpovídat. A také za to musel být potrestán.

Nejděsivější na celém chaosu však bylo, že Mysteria – která vlastně představovala prvotní a zásadní důvod konání Velkých her – *nebyla* předána, a přitom na jejich znalosti závisel další osud celé Země.

Všechny tyhle problémy si však musí vyřešit ostatní, pomyslel si král minotaurů, když prohlížel nyní vyprázdněné Podsvětí, po nedávném chaosu značně rozbité a poničené.

Velké schodiště utrpělo těžkou úhonu, protože uprostřed v něm zela ošklivá trhlina. To napáchal West.

Výtah, který umožňoval přístup k vrcholovým chrámům na špičce palácové hory, skončil odervaný od konzol dole pod horou. Všude se povalovala mrtvá těla. Mnozí nešťastníci padali až shora z chrámu. Nebyl na ně pěkný pohled.

Když Pán Hádés opouštěl Podsvětí, přenechal své království panovníkovi minotaurů Minotovi a jeho neandertálcům, aby mohli žít v klidu, skrytí před ostatním světem v nitru odlehlé pouště rozprostírající se v severozápadním koutě Indie.

Po skončení vzpoury dopřál Minotus své černé armádě několik dní odpočinku, ale teď nastal čas postarat se o úklid.

Minotauři snesli mrtvá těla na jedno místo a spálili je. Rozbité kamenné bloky na Velkém schodišti odklidili a chystali se stavbu opravit.

Třicet minotaurů se vydalo do Velké smyčky, nejvzdálenějšího místa Podsvětí a dějiště Pátého úkolu. Ten spočíval v divoké automobilové honičce po silnici vyhloubené ve skále a lemované po jedné straně hlubokou bezednou propastí.

Úkol těch třiceti spočíval v odklizení rozbitých vozidel a mrtvých těl, roztroušených po nebezpečné silnici. Hlavní součástí jejich poslání bylo vyčistit prostor kolem dvou záhadných staveb, jež stály v nejodlehlejším koutě Velké smyčky: ohromné pyramidy postavené v dutině vytesané do skály a mnohapatrové budovy připomínající mrakodrap, jež visela na srázu spadajícím do propasti.

Do stěn této budovy byly zahloubeny pravidelné řady pravoúhlých výklenků. V každém z nich spočívala lesknoucí se stříbrná rakev. Na všech rakvích se dala pozorovat rytina muže s ptačí hlavou, opatřenou dlouhým zahnutým zobanem.

Když se krátce po ukončení Her začala jedna z těchto rakví pomalu otevírat, nebylo široko daleko živé duše. Po tom, co se na místo dostavila úklidová četa minotaurů, si některý z nich všiml, že na jedné z rakví je odklopené víko.

To v nich vyvolalo neklid.

Co si kdo z nich pamatoval, nad propastí zavěšená věž spočívala mnoho let v naprosté nehybnosti a tajemném tichu.

Velitel úklidové čety se vysílačkou spojil s králem minotaurů a ohlásil mu, k čemu došlo. Minotus odpověděl, že se tam okamžitě vydává se skupinou svých rádců. Nicméně minotauři pověření úklidem nedokázali potlačit zvědavost, připlížili se až k otevřené stříbrné rakvi a nahlédli do ní.

V truhle ležela téměř dvoumetrová postava podobající se člověku.

Spočívala zcela poklidně na zádech, jako by spala. Ze všeho nejvíc připomínala bronzovou sochu, nesoucí víceméně všechny lidské rysy – hlavu, ramena, paže, nohy.

Jeden klíčový prvek chyběl.

Postava neměla obličej. Scházely jí oči i ústa a namísto nosu jí z hlavy trčel hrozivý zahnutý zoban.

Ruce měla složené na hrudi. Tvořila je stejná matná bronzová slitina jako zbytek sochy. Ale šlo o poněkud divný bronz: zářivý, a přitom matný. Záře svítilen, které si minotauři přinesli, se od slitiny odrážela jen tlumeně jakoby skrz mlhu. Na trupu sochy nebyl patrný žádný šev či svár. Taková socha by vznikla při jediném dokonalém odlití bronzové slitiny v kadlubu.

Minoatuři z úklidové skupiny na sebe udiveně hleděli a přejížděli pohledy po stovkách dalších rakví, uložených ve stěnách budovy zavěšené na stěně propasti.

Žádná z nich se neotevřela, pouze tato jediná.

A náhle se bronzová socha posadila a obrátila k nim strašidelný obličej bez tváře.

Z nitra záhadného výtvoru zazněl tázavý hlas.

„Kushma alla?“

Minotus se svitou svých nejlepších rádců dorazil na místo jen o dvacet minut později…

… a nalezl celé úklidové družstvo pobité, rozsekané na kusy. Všech třicet minotaurů se válelo po zemi v kalužích krve.

Otevřená rakev zela prázdnotou.

Za zády krále minotaurů a jeho doprovodu se vynořila bronzová postava.

„Kushma alla?“ pravila postava bez tváře.

Minotus se zamračil. Jazyk, v němž ta věc položila otázku, neznal.

„Nerozumím,“ odvětil.

Bronzový muž v okamžiku pozvedl kovové pařáty a napadl Minotův doprovod – bez váhání, bez obav a nemilosrdně.

PROLOG II

ARAGONSKÝ HRAD
OSTROV ISCHIA U POBŘEŽÍ AMALFI, ITÁLIE
ČTYŘI DNY PO VELKÝCH HRÁCH

Ve vznosně klenutém prostoru uvnitř vysoké hradní věže na ostrově při západním pobřeží Itálie se nacházela síň s osmihranným půdorysem.

Ve zvláštně vystavěné místnosti stál osmihranný stůl vyrobený z věkovitých omšelých trámů, získaných z takzvané prokleté brány, Porta Scelerata. Ta kdysi bývala polovinou zdvojené brány střežící vchod do starověkého Říma.

V průběhu staletí se někdy o tomto stole hovořilo jako o kulatém, což ale z technického hlediska nebylo správné. Stolní deska skutečně měla osm stran a u každé z nich náleželo místo jednomu z osmi mužů, kteří zde usedali během posledních šestnácti století a považovali se za vlastníky stolu, hradu a celého ostrova Ischia.

Těm, kteří o jejich existenci věděli, byli známi jako rytíři Zlaté osmy.

Jejich osmihrannou síň zdobily trofeje získané při předešlých výpravách, předměty, jež patřívaly jejich obětem: meče, štíty, koruny.

Dnes stál před Osmou osamocený muž, a to na nebezpečné římse táhnoucí se podél propasti, která ho oddělovala od stolu rytířů. Této skalní lavici se říkalo Římsa prosebníků a prosebník, který na ni předstoupil, musel zvedat pohled, aby na rytíře viděl.

Na římse stál muž, kterému pravou dolní část obličeje kryla ochranná maska z průsvitného plastu.

Oči mu žhnuly zuřivostí. Zakoušel kruté bolesti, ale nikdy by to nepřiznal. Jeho lékař mu předepsal silné medikamenty proti bolesti, on si je však nevzal.

V té chvíli ho bolest naopak povzbuzovala, dodávala mu kuráže a připomínala, že prahne po pomstě.

Tu mu mohla zajistit právě Zlatá osma.

Poté, co muž s polomaskou na obličeji přednesl svou věc a na její podporu složil odměnu v obrovité hodnotě, vůdce Zlaté osmy vstal a vážným hlasem oslovil svých sedm druhů.

„Cena byla zaplacena, cíl byl označen. Podle našeho dlouhého a posvátného zvyku rytíři Zlaté osmy toto pověření přijímají."

Vůdce pozvedl tři fotografie, které muž s maskou přiložil ke své žádosti.

„Úkol je jednoznačný," pokračoval první z rytířů. „Jedna vražda, dva únosy; tento muž bude zlikvidován, zatímco mladší muž a žena budou zajati živí a předáni našemu urozenému zákazníkovi, aby s nimi naložil, jak uzná za vhodné."

Vůdce rytířů se uctivě uklonil muži v masce. „Naše cena je vysoká, ale za poslední více než dva tisíce let jsme ve svém poslání nikdy neselhali."

Znovu pozvedl tři fotografie. Koho zobrazovaly?

Jacka Westa juniora.

Jeho dceru Lily.

A jejího přítele Albyho Calvina.

PRVNÍ CÍL

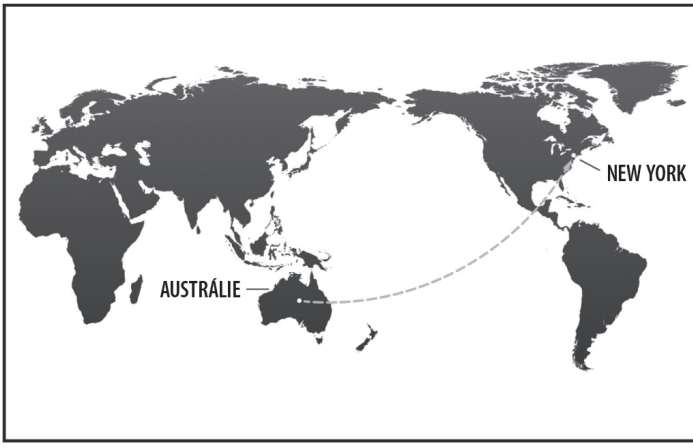

HÁDOVO SVRŽENÍ

INTERREGNUM

podst. jm. („mezi královstvími“, z latiny)
Období mezi koncem vlády suverénního panovníka a nástupem jeho následníka; často doba neklidu, strategických manévrů a válek, z nichž nakonec vzejde nová vláda.

OBLOHA NAD POBŘEŽÍM SPOJENÝCH STÁTŮ
24. LISTOPADU, 5.30 HOD. AMERICKÉHO VÝCHODNÍHO ČASU

Letadlo Jacka Westa se řítilo po obloze nadzvukovou rychlostí a spěchalo k New Yorku.

Neslo pojmenování *Nebeský bojovník* a šlo o letoun Tupolev Tu-144, v Rusku vyrobený klon stroje Concorde. Letadlo mělo extrémně štíhlé rysy a neslo černý protiradarový nátěr. Stejně jako slavný letoun Concorde bylo rychlé; opravdu velice rychlé.

Nebeského bojovníka získal Jack od starého nepřítele poté, co jeho předešlé letadlo, milovaný Boeing 747 zvaný *Halikarnass*, bylo zničeno během zoufalé akce na Velikonočním ostrově.

Za kniplem *Nebeského bojovníka* seděl Jackův věrný pilot s přezdívkou Nebeský drak a řídil letoun s šípovitými křídly rychlostí 1,5 machu ve výšce 50 000 stop, tedy vysoko nad letovou hladinou běžných dopravních letadel.

Jack West se často vydával do více či méně odlehlých koutů zeměkoule a do rušné newyorské metropole se nedostal příliš často, ale v této chvíli velice spěchal právě tam.

K horečnému chvatu ho nevedly osobní důvody. Jednalo se o službu gentlemanovi, který cestoval s ním. A tím byl pan Anthony Michael Dominic de Saxe, běžnému světu známý jako jeden z nejbohatších lidí na světě, miliardář podnikající v lodní dopravě a vlastnící několik dolů, v pořadí čtvrtý příslušník výjimečně staré aristokratické rodiny, který byl jmenován francouzským maršálem.

To o něm věděl *normální* svět.

V kruzích skrývajících se ve stínech však šlo o jednoho ze čtyř věčných dědičných králů, kteří společně vládli planetě. Pán Hádés, král Podsvětí.

Přinejmenším jím donedávna býval.

Když se Hádés během několika hodin po katastrofálním ukončení Velkých her ocitl s Jackem Westem v jeho domově, věci se daly rychle do pohybu.

Jackovo vítězství ve Hrách neznamenalo nic menšího než vskutku dějinnou událost prvního řádu. Tímto úspěchem se zařadil do elitního panteonu hrdinů, k nimž patřil také mytický Héraklés.

V průběhu Velkých her, jejichž úkoly se postupně probojovával, si Jack povšiml, že jednotlivé fáze Her a jejich početné ďábelské nástrahy i odměny jistým přeneseným způsobem odpovídají prvkům mýtu o dvanácti pracích uložených Héraklovi. Právě toto zjištění se ukázalo jako klíčové a zajistilo mu konečné vítězství.

Po návratu do domova skrytého v nedohledné pustině v nitru Austrálie netoužil Jack po ničem jiném než po odpočinku. Nebylo to jeho rozhodnutí, že se účastnil Her; zdrogovali ho a unesli, pak ho nutili dva dny a dvě noci bez oddychu bojovat o život. Ke všemu na sobě měl téměř po celou dobu jen staré džínsy a tričko s obrázkem Homera Simpsona.

Popravdě si chtěl vyhojit početné rány a nejméně rok prospat ve vlastní posteli.

Leč nic takového mu nebylo dopřáno.

Především na něho čekala manželka Zoe, žena s nakrátko ostříhanými blond vlasy a jasně modrýma očima, která se právě vrátila z badatelské výpravy do Marianského příkopu, nejhlubší podmořské prolákliny na planetě.

Když Zoe viděla, že se *Nebeský bojovník* chystá k přistání, spěchala k letištní dráze, táhnoucí se nedaleko jejich farmy, aby se přivítala s posádkou letadla.

Nemohla se dočkat, až Jackovi poví o svých zážitcích. Ve tváři jí vykvetl široký úsměv, když viděla z letounu vystupovat Jacka, Lily a Albyho, za nimiž následovali Medvídek Pú a Dlouhý.

„Počkej, až ti řeknu, co jsem viděla…," spustila nadšeně.

Pak si všimla jeho oholené hlavy.

A početných ran a odřenin na tváři.

Neuniklo jí, že lehce kulhá a přidržuje si pravou ruku při těle. Levou – jež byla od lokte po špičky prstů nahrazena titanovou protézou – měl pokrytou špínou a škrábanci.

Co se stalo?

Pak se zahleděla na Lily. Ta na sobě měla květované šaty, které na ní Zoe ještě nikdy neviděla, a v rukou nesla pár bot na jehlových podpatcích. To bylo divné. Lily nepatřila k děvčatům, která si libují ve vysokých podpatcích.

Medvídek Pú a Dlouhý se zdáli být úplně v pořádku, ale Alby měl na obličeji obvaz, který skrýval zřejmě dost velkou ránu.

Nakonec si Zoe všimla, že ze štíhlého tupolevu vystupuje také Jackova matka Mae. To už Zoe docela vyvedlo z míry. Nebýt úzkosti vyvolané zraněními, která viděla na svém muži, pak by ji pohled na Mae přivedl do stavu nejvyšší pozornosti.

Doktorka Mabel „Mae" Merriweatherová, necelých sto šedesát centimetrů vysoká, s krátkými vlasy lemujícími jakoby skřítkovský obličejík, patřila i v té nejlepší náladě k dosti hrozivým osobám. Nestrpěla hlupáky a důsledně lpěla na svém osamoceném životě. Bydlela ve vzdáleném pobřežním městečku Broome a ze své báječné izolace by se nevzdálila ani za nic, pokud by ji k tomu nevedly nanejvýš závažné důvody. K těm rozhodně nepatřily například nějaké narozeniny či něčí úmrtí, naštěstí Jackova svatba se Zoe ano. Jestliže se tady teď objevila Mae spolu s Jackem, představovalo to jasný a naléhavý důvod k obavám.

Jenže z letadla vystupovali ještě další pasažéři.

Jako první Iolantha.

Tuhle britskou princeznu Zoe neměla *vůbec* ráda.

Nafoukaná a vypulírovaná aristokratka, které šlo výlučně o vlastní zájmy, představovala všechno to, co bylo Zoe cizí. Šlo o sestru Orlanda Comptona-Jonese, krále Země, a její oficiální titul zněl Opatrovnice královských záznamů. Při několika příležitostech už se jejich cesty překřížily. Iolantha se jednou v egyptském Abú Simbelu pokusila Zoe a Jacka zabít, opakovaně se snažila Jacka svést, ale pak překvapivě v pradávném podzemním komplexu na ostrově Diego García zachránila Jackovi život, i když nemusela. Zoe pořád nevěděla, jestli může Iolantě věřit nebo ji má na potkání zastřelit.

Za britskou princeznou vystoupili další dva lidé, které Zoe neznala. Vysoký a pevně stavěný šedesátník a menší podsaditý brach s rozcuchanými černými vlasy, širokým nosem, hustým srostlým obočím a hluboko posazenýma hnědýma očima. Jack jí ho později představil jako V-147.

„Ježíšmarjá!“ vykřikla Zoe. „Odletím si na týden pryč a podívej se na sebe. Co se stalo? Vypadáš, jako bys šel do pekla a zpátky!“

„To je moc zajímavé, jaká slova jsi zvolila, miláčku. Půjdeme domů a posadíme se. Mám ti toho moc co povídat.“

To bylo ještě mírně řečeno.

Nějakou chvíli to zabralo, ale s přispěním ostatních Jack vypověděl Zoe všechno, co se událo.

O svém únosu z Pine Gap, o Velkých hrách, o čtyřech legendárních královstvích a také o pomoci, které se mu dostalo od kolegy šampiona s volacím znakem Strašák – a od „tlustého, ale velice galantního pilota, který se vypravil daleko mimo svou komfortní zónu“, dodal Nebeský drak a pozvedl na důkaz svých slov zabandážované pravé předloktí. Popsal jí také průběh kataklyzmatického zakončení celé té záležitosti, když armáda minotaurů zaútočila na palácovou horu a všechno šlo do sraček, jak se vyjádřil.

Mae pomohla Jackovi vysvětlit Zoe koncept legendárních království – tedy čtyř pradávných říší Země, Moře, Oblohy

a Podsvětí – tím, že jí ukázala zvláštní mapu světa, na níž byly vyznačeny hranice jednotlivých království, jejichž průběh vůbec nerespektoval rozdělení území podle obvyklých národních hranic.

Zoe vrtěla hlavou. „Chcete říct, že všechny národy, parlamenty a vlády jsou jen loutky těch čtyř království? Jakési nástroje, které používají?“

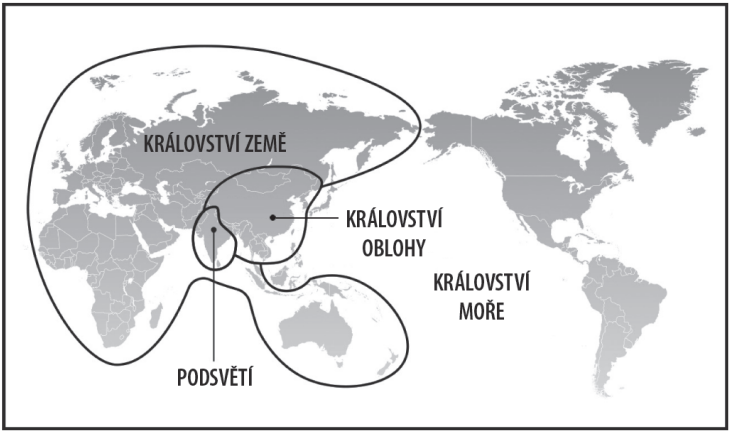

„Ano, to je přesné,“ přikyvovala Mae. „Právě ty čtyři říše jsou skuteční hráči, kteří mají ve světě moc.“

Zoe pořád nechápala. „Dobře – tak o co jim jde?“

„Chtějí jen to, co chtěl každý vladař v dějinách,“ odvětila Mae. „Udržet si moc.“

„A co ty?“ zeptal se Jack Zoe. „Co jste ty a Nobody našli v Marianském příkopu?“

„Nobody“ byla přezdívka profesora Davida Blacka, jejich kamaráda a jednoho z nejpřednějších světových specialistů na hlubokomořské výzkumy. Začínal jako chráněnec Roberta Ballarda – slavného hledače vraků, který našel potopený *Titanic*. Profesor Black dělil svůj čas mezi pátrání po potopených španělských galeonách plných pokladů a studium

bizarního mořského života, jaký se dal najít v nejčernějších hlubinách světových oceánů. Dílem byl vědec, dílem námořník a vždycky dobrodruh, chlapík, kterého se vyplatilo mít na své straně.

Právě on zavolal Zoe dva dny předtím, než Jacka unesli kvůli Hrám – žádal, aby se k němu připojila a podívala se na objev, který se mu podařil v prohlubni Challenger Deep, nejhlubší části Marianského příkopu. Kvůli cestě za Nobodym se na celý týden dostala mimo kontakt se zbytkem světa. Protože nebyla nikde k nalezení, možná jí to po Jackově únosu zachránilo život.

„Co jsme našli?“ protáhla Zoe. „Ale nic moc… Až na zapečetěné kamenné dveře deset kilometrů pod hladinou Pacifiku, na kterých byly znaky napsané v Thovtově slově. Ponořila jsem se s dvojčaty a Nobodym, abychom to prozkoumali a provedli pár testů. Geofyzikální radar nám ukázal něco *za dveřmi*. Nebyla tam žádná komora nebo prázdný prostor, ale obrovské ložisko vulkanické horniny, které se říká pikrit.“

„Napadá mě, že nešlo jen tak o nějaké staré pikritové ložisko,“ ozval se Alby.

„To ne. Tohle úložiště je opravdu obrovské, téměř celé zanořené do dna a úplně obalené krustou usazeného vápence. Navíc má tvar přesné krychle, jejíž hrana měří sedm kilometrů. *Sedm kilometrů!* Má dokonale přímé hrany i stěny. Našli jsme i spoustu dalších falešných a zdobených ‚vchodů‘, byly jich desítky. Nacházely se v pravidelných rozestupech po obvodu krychlového ložiska. Několikrát jsem si vyfotila prvně nalezené dveře.“

Zoe se podívala na Lily. „Doufala jsem, že bys dokázala přeložit, co je na nich napsáno.“

„Jistě,“ přikývla Lily.

Zoe jí podala fotografii podmořských dveří, zdobených ornamenty, ozářených několika světlomety. Vchod čtvercového tvaru obklopený mramorovou výzdobou vypadal v hlubinách oceánu velmi nepatřičně.

Lily přečetla nápis na horní liště a přeložila ho: „Svět je pustinou plnou utrpení a bolesti.“

Když to vyslovila nahlas, vyměnila si s Jackem významný pohled.

Zoe zavrtěla hlavou. „Pánbu mi pomoz. Kdykoli jindy by moje novinky byly docela úžasné, ale po tom, čím jste si prošli vy…“

„Kdepak je Nobody teď?“ zeptal se Jack.

„Vrátil se do své laboratoře v San Francisku, aby znovu testoval geologické vzorky a podíval se, jestli se něco podobného našlo i jinde ve světě.“

„A co Lachlan a Julius?“

Jack tahle dvojčata, užvaněné zrzavé Skoty, opravdu miloval; šlo o geniální sourozence, kteří propadli astrofyzice, historii, videohrám a všemu, co se týkalo fenoménu *Star Wars*, a to zhruba stejnou měrou.

„Odletěli do Londýna,“ odvětila Zoe. „Lachlan pozapomněl na svou závislost na hraní *League of Legends*, protože se z něho stal docela domácký týpek. Je si vědom odpovědnosti ke své rodině.“

Během let, která uplynula od doby, kdy bratři pomáhali Jackovi najít šest posvátných kamenů a odhalit tajemství pěti největších bojovníků, oba poněkud dospěli a stačili se zbavit syndromu Petera Pana, který pro ně býval příznačný.

Zatímco Julius zůstával tvrdošíjně svobodný, Lachie potkal v Cambridge doktorku Eriko Kinošitovou, milou japonsko-americkou astrofyzičku, a oženil se s ní. Teď měli čtyřletá a velmi si podobná dvojčata, kluka Caleba a holčičku Willow.

Julius, který odjakživa svého bratra rád popichoval, se krátce po narození dvojčat Lachlana ptal, v jakém autě teď jezdí. Lachie sklonil hlavu. „V maminkovské dodávce.“ Šlo o červený Nissan Quest – což rozhodně byla maminkovská dodávka.

Před několika měsíci se Lachlan v den svých narozenin probudil a zjistil, že na přední kapotě a bocích červené dodávky má v závodnickém fontu vyvedená čísla 55. Dárek od Julia.

„Jen jsem chtěl, aby to auto vypadalo trochu sexy," řekl mu Julius s uličnickým úsměvem.

Bez ohledu na všechno byla dvojčata stále dvojčaty. Bratři při sobě drželi zuby nehty a nic na tom nemohlo cokoli změnit. Tohle pouto, napadlo Jacka, se nikdy nepřeruší. Koneckonců Julius žil v odděleném bytě na zadním dvorku Lachieho domu kousek od Londýna.

Pokud šlo o Medvídka Pú a Dlouhého, pokaždé když se znovu sešli při nějaké akci, se po ní pravidelně uchylovali do Medvídkova domu ve Spojených arabských emirátech. Tentokrát s sebou vzali i Iolanthu.

Dopraví ji až do Dubaje; odtud už bude vlastními silami pokračovat do Velké Británie.

„Nutně se potřebuji dostat do Kanceláře královských záznamů a sebrat odtud pár věcí dřív, než to udělá Orlando," řekla Jackovi, když se loučili na zaprášené vzletové dráze nedaleko jeho farmy. „Potom budu muset na nějakou dobu zmizet. Mám takový pocit, že můj drahý bratr je na mě zrovna dost naštvaný."

Chvatně něco naškrábala na útržek papíru. „Tu máš. To je číslo na můj jednorázový telefon. Kdyby ses mi potřeboval ozvat, tak použij svůj mobil se samozničujícím čipem a pošli mi textovou zprávu. A díky, Jacku. Při Hrách sis vedl senzačně."

Pak ho políbila na tvář a odběhla k letadlu.

Zoe, která stála nedaleko, se zamračila.

Když ti tři odletěli, posadily Zoe a Lily Jacka na židli a začaly mu sešívat rány.

„Proboha," utrousila po chvíli Zoe, „tys ale dostal do těla."

Jack zamrkal. „Můžeš mi věřit, že jsem dobře cítil každou tu ránu."

Už si stačil teplou vodou, kusem látky a prostředkem na mytí nádobí očistit umělé levé předloktí – to si nechal vyrobit poté, co přišel o kus levé ruky v den, kdy se před dvaceti lety narodila Lily.

Pak se všem zdvořile omluvil a s malým věrným pudlem Roxy za patami odešel na zadní verandu domu, kde se naložil do horké vody ve vaně z vlnitého plechu.

Zavřel oči a konečně úplně *zastavil*.

Zhluboka dýchal, uklidňoval se, nechal si prohřívat víčka pouštním sluncem a těšil se z okolního ticha. Právě tohle si na své utajené farmě užíval ze všeho nejvíc.

To ticho. Ten klid. Naprosté odloučení od hlučného vnějšího světa. Miloval svoje útočiště odlehlé od všeho ostatního.

Po skvělé horké lázni odešel Jack do postele a spal šestatřicet hodin v kuse.

Roxy zůstala po celou dobu u něho a ležela na zádech s tlapkami obrácenými k nebi, stejně vyčerpaná jako její pán.

Mae se rozhodla setrvat nějakou dobu na Jackově farmě a měla k tomu zvláštní důvod.

Chtěla si promluvit s Hádem o čtyřech legendárních královstvích, kterým se ve své práci věnovala po celý život.

Mohlo se zdát zvláštní, že tahle žena vyhlášená skoro bezohlednou přísností se až dětinsky těšila na takovou výjimečnou možnost. Připadala si jako spisovatel sestavující životopis nějakého prezidenta, jemuž se naskytne příležitost promluvit si přímo s politikem, o němž píše, nebo konspirační teoretik, který konečně získá přístup do Oblasti 51.

Zatímco Jack vyspával, posadila se s Hádem k obědu. Připojili se k nim i Lily s Albym. Lily si oblékla šedivé tričko s obrázkem Hana Sola ze *Star Wars* a modré džínsy, Alby si vzal tričko kaštanové a žluté barvy s logem Univerzity Jižní Karolína a k němu šortky.

„Takže," spustila Mae, „čtyři království vládnou světu ze stínů. Potřebovala bych si ale pár věcí ujasnit."

„Prosím," uklonil se Hádés.

„Atentát na Kennedyho. Bylo to dílo čtyř království?"

„Ano."

„Proč?“

„Potřebovali jsme, aby pokračovala válka ve Vietnamu.“

„Co Abraham Lincoln?“

„Také.“

„Proč?“

„Jednalo se o součást dohody, kterou jsme s ním uzavřeli.“

„O co v ní šlo?“

„Lincoln toužil po nesmrtelnosti, a tak musel zemřít.“

„Princezna Diana?“

„Ne. Za to mohl opilý řidič. Taková hanba!“

„Přistání na Měsíci,“ vybafla Mae. „To přece *bylo* skutečné, nebo ne?“

„Naprosto. A také velice nezbytné,“ dodal Hádés záhadně. „Důležité bylo čtvrté přistání.“

„Fixlovali jste s výsledky voleb?“

„Když to bylo zapotřebí.“

„Například?“

„Woodrow Wilson v roce 1912.“

„A co Trump?“ zeptala se Lily a poprvé se tím vmísila do hovoru.

„Tam jsme ani nemuseli zasahovat.“

„Jak to myslíte?“

„Došlo by k tomu tak jako tak.“

„Jak to můžete vědět?“ namítla Mae.

„Protože demokracie je ve své podstatě chybná,“ odpověděl Hádés. „Jakmile občané v demokratické společnosti příliš zbohatnou, začnou vnímat politiku jako zábavu, a když se tohle stane s voliči, tak budou volit toho, kdo je baví.“

Lily si vyměnila s Albym ohromený pohled.

Mae seděla na židli a užasle Háda pozorovala.

Hádés ukázal na Albyho tričko. „Univerzita Jižní Karolína? Jmenujete se Calvin, že? Albert Calvin?“

„Ano, pane,“ přikývl Alby.

„Zdálo se mi, že vás poznávám. Zabýváte se starověkou historií a mytologií, nebo se mýlím?“

„Nemýlíte."

„Ale pokud si vzpomínám, také studujete astrofyziku na Caltechu."

„To je pravda," přisvědčil Alby překvapeně. „Jak tohle všechno víte?"

„Znám některé profesory obou těch institucí. Mohl bych je označit za hledače talentů, chcete-li. Jejich úkolem je posílat mi práce nadaných studentů, kteří se jim jeví jako hodně slibní. Dostal jsem články, které jste napsal, od *obou* svých hledačů, které se týkaly jak historických, tak astronomických témat. Opravdu jste na mě velice zapůsobil."

„Tedy…, děkuji," řekl potěšený Alby.

Pak se Hádés obrátil k Lily. „Pokud jde o vás, mladá dámo, také jste udělala náramný dojem. Později, až se všechno trochu uklidní, bych si s vámi moc rád popovídal o vašem výjimečném dědictví, tedy o vaší rodové linii."

„Dobře," souhlasila Lily váhavě. „Jistě."

„Ano, ale *později*," skočila jim Mae do řeči a na oko se u toho zlobila. „Teď je Pán Hádés můj a mám pro něho ještě nějaké otázky."

Hádés se lehkou úklonou Lily omluvil a otočil se znovu k Mae Merriweatherové.

Když byl Jack doma tři dny, ráno ho probudila Zoe, která jím zuřivě třásla.

„Jacku," říkala naléhavě, „ten tvůj nový kámoš Hádés povídá, že s tebou musí hned mluvit. Tvrdil mi, že v jeho světě se něco hodně podělalo."

„Kapitáne," pravil Hádés, „budeme muset odletět do New Yorku. *Okamžitě."*

„Proč?" podivil se Jack a tápal rukou po hrnku s kávou.

V místnosti byli i Zoe, Lily, Alby a Mae a všichni pozorně poslouchali.

„Právě jsem z nouzové hlasové schránky dostal zprávu, kterou mi poslal můj majordom z Manhattanu."

Hádés stiskl ikonu na mobilním telefonu a pustil hlasité přehrávání vzkazu.

„Pane," ozval se velmi korektní hlas, *„zde Geoffrey. Došlo k útoku na váš majetek. Všechny vaše svěřenské účty a akciové podíly jsou v této chvíli likvidovány. Všechna vaše hesla byla změněna a všechny počítače povypínány. Po tom, k čemu došlo při Hrách, uspořádali noví králové konkláve a rozhodli, že se proti vám má zahájit proces nucené abdikace."*

Následovala dlouhá pauza.

„A pane, Králi otroků bylo přikázáno, aby zadržel vás a kapitána Westa."

Jack střelil po Hádovi rychlým pohledem.

Upjatý hlas však pokračoval: *„Podařilo se mi uschovat rodinné památky a umělecká díla, o kterých vím, že je máte rád. Jsou prozatím v bezpečí ve vaší skrýši v Římě, připravil jsem tam i nouzovou zásobu hotovosti. Král otroků už musí být na cestě sem. Pokud je v bytě něco, co potřebujete nebo chcete zachránit, navrhuji, abyste sem rychle přišel a ty věci si vzal. Sám víte líp než kdokoli jiný, že s Králem otroků není radno si zahrávat."*

Cvak.

Jack se zahleděl na Háda. „Proces nucené abdikace? A co je zač ten Král otroků? Copak je ve skutečnosti *pět* králů?"

„Ne, jenom čtyři. Označením ‚Král otroků' se míní velmi nebezpečný královský úředník." Hádés se na okamžik zahleděl do neurčita. „Myslel jsem, že budu mít víc času. Opravdu si pospíšili. Během zmatků po skončení Her zahynuli dva z králů, ale jejich královské rodiny očividně jednaly bleskurychle a zařídily, aby byli dědicové korunováni novými králi."

Podíval se po skupince lidí kolem sebe. „Teď se zbývající tři králové obrátili proti mně. Odstraní mě. Vezmou mi korunu mého královského rodu. Přijdu o titul, o trůn, o svá území, o celé království."

„Proč?"

„Formálně proto, že Hry skončily, aniž by z nich vzešel nový král králů," odpověděl Hádés. „K tomu mě zavazovala moje přísežná povinnost, a já jsem selhal. Méně formálně nejspíš kvůli tomu, že jsem ti nezabránil v narušení závěrečného ceremoniálu, při kterém měl Orlando získat titul krále králů. A potom jsme spolu ještě utekli."

„A ten Král otroků, co je zač?"

Hádés zavrtěl hlavou. „Každý systém musí mít nějakého policajta, Jacku. Někoho, kdo prosazuje zákony. A u čtyř království to není jinak. Když někdo poruší pravidla království, třeba pokusem o atentát nebo obyčejnou krádeží, musí být potrestán.

Ve stínovém světě čtyř království zastává tato osoba jak pozici vrchního policisty, tak funkci hlavního věznitele. Oficiálně jde o guvernéra Královské věznice Erebos. Během tisíců let vězeňští guvernéři využívali ke strážní službě v Erebu otroky, a tak vzniklo obecné označení této funkce jako Král otroků."

„A teď má rozkaz nás dva dohonit a posadit za mříže?" ujišťoval se Jack.

„Ano. A když uvážím, jaké k tomu má prostředky, tak musím uznat, že je na takové poslání výtečně vybavený."

Hádés pevně sevřel rty.

„Kapitáne, vstupujeme do riskantní nové fáze ve vývoji světa. Blíží se příchod události Omega, která znamená dosažení konečné singularity, okamžité zhroucení vesmíru po tom, co jeho rozpínání dosáhne kritického stavu. Konec všech věcí. A protože při Hrách nedošlo k předání Mysterií Orlandovi a k jeho ustanovení novým králem králů, celý svět čtyř království se ocitl ve velmi nestabilní situaci mezivládí."

„To nechápu," přiznala se Zoe.

„Velké hry mají jeden vrcholný účel," vysvětloval Hádés, „a sice vyvolit krále králů, tedy císaře celého světa, který se v některých textech označuje jako Alfa. Král, který sponzoroval úspěšného šampiona, získá dvojí výhodu: jednak je jmenován králem králů a jednak obdrží Mysteria, posvátné ultra

pradávné vědomosti, které by nás bezpečně provedly dvěma zkouškami. Pokud bychom je úspěšně zvládli, zabránili bychom události Omega.“

„Která, jak jsem pochopila, znamená zhroucení vesmíru,“ ujasňovala si Zoe Hádovo sdělení.

„Je to tak,“ přitakal Hádés.

„To je tedy docela důležitá věc,“ řekl Alby tiše.

Hádés pokračoval: „Po těchto Hrách mělo dojít k následujícímu. Jack zvítězil, král, který ho sponzoroval, tedy Orlando měl vstoupit do výklenku v černém obelisku, tyčícím se nad chrámem na vrcholku Podsvětí, a obdržet Mysteria.

Jack nechtěl dopustit, aby Orlando získal takovou moc a zabránil tomu, aby se tohle odehrálo, takže Orlando *nezískal* Mysteria a nestal se králem králů. Nejvyšší titul tedy zůstal neobsazený. Aby se zabránilo události Omega, je nutné jinak vyzískat znalosti obsažené v Mysteriích.“

„A pak jich využít k vyřešení těch dvou úkolů,“ přikývl Alby.

„Ano.“

„A jaké jsou ty dvě poslední zkoušky?“

„Jsou známy jako Zkouška měst a Zkouška hor,“ řekl Hádés.

„Počkat,“ vmísila se Zoe. „Ještě k těm Mysteriím. Co to přesně je? Klíče? Příkazy?“

„Informace,“ odpověděla Mae. „Pokyny. Pradávné informace a pokyny. Během let, kdy jsem zkoumala čtyři království, jsem jenom několikrát narazila na zmínku o Mysteriích, a to ještě přinejlepším na zlomky informací. Pokud mohu soudit, existuje pět nebo šest Mysterií. Jsou to soubory pokynů nebo návodů, které mají provést toho, kdo jedná, těmi dvěma zkouškami, a když se mu to podaří, předejde události Omega.“

Podívala se po Hádovi, který přikývl. „Přesně tak.“

„Ví vůbec *někdo*, co jsou ta Mysteria zač?“ zeptala se Lily.

„Pokud jde o jejich úplný obsah, tak ne,“ povzdychl si Hádés. „To bylo privilegiem králů, jejichž šampion zvítězil ve

Hrách. Ale mějte na paměti, že Mysteria jsou jen informace, a každou informaci je možné získat i jinými způsoby.

Během staletí se mnozí snažili odhalit povahu Mysterií včetně královských historiků, učenců z katolické církve, a dokonce i z Neviditelného kolegia. Ale nakonec, jak už řekla Mae, jsme nezískali nic než zlomky jejich celku, letmé zmínky o Mysteriích zanechané těmi, kteří o nich v průběhu dějin hovořili nebo psali.“

„Jako například kdo?“ zeptal se Alby.

„Tak třeba Zeus,“ pousmál se Hádés. „To byl král, který sponzoroval Hérakla, a ten zvítězil ve Hrách před třemi tisíci roky. Zeus byl vladař nadaný takovým charismatem a mocí, že se z něho v pověstech a zkazkách stal během tří tisíciletí bůh – totiž král bohů, abych byl přesný.“

Hádés vylovil mobilní telefon a otevřel heslem chráněné album fotografií.

Načetl jednu z nich. Záběr na velmi starý papyrus ve zlatém rámu.

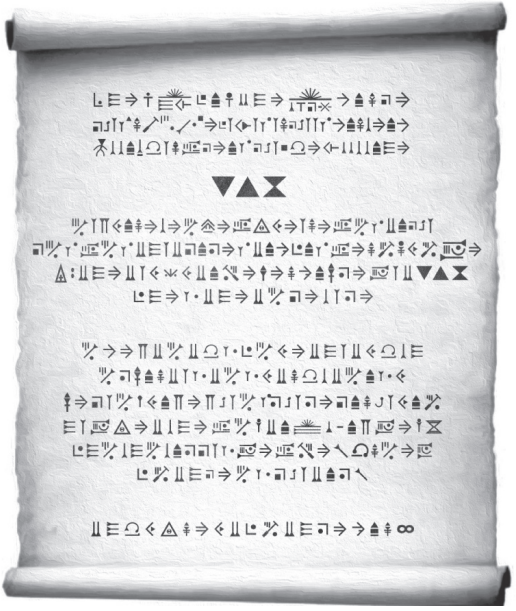

Hádés ukázal obrázek ostatním. „Jazyk té listiny nepochybně poznáte."

„Thovtovo slovo," řekl Jack. Nerozluštitelný starověký jazyk, který dokázal přečíst jen věštec ze Sívy – dnes tedy Lily a její dvojče Alexander.

„Tento papyrus patří králi Země. Uchovává se v pokladnici s kontrolovanou vlhkostí v Kanceláři královských záznamů v Anglii. Dočkal jsem se privilegia prohlédnout si ho na vlastní oči během večeře, která se tam konala před třiceti lety. Tehdejší král Země na ni sezval zbývající tři vladaře. Tuhle památku předával jeden král Země druhému déle než tři tisíce let. Nazývá se Diův papyrus, protože ho sepsal na osobní Diův příkaz věštec žijící v době slavného Héraklova vítězství ve Hrách."

„Nechcete, aby ho Lily přeložila?" zeptala se Zoe.

„Není třeba," odvětil Hádés. „Lilyin dědeček, předešlý věštec, už to udělal." Překlikl na následující snímek.

Na této fotografii bylo vidět list papíru s rukou psaným textem v angličtině.

Když mocný Héraklés pro mě zvítězil ve Hrách,
obdržel jsem za odměnu armádu, nepřemožitelnou jednotku
bronzových mužů, aby mě chránili při posvátné misi
ke třem tajným městům.

Také jsem obdržel Mysteria: když jsem stál v dutině obelisku,
pronikly mi do mysli úžasné vize včetně dvou ód
týkajících se zkoušek, které je třeba vykonat.

ZKOUŠKA MĚST

Nejsou tam oceány.
Neplují tam mračna.
Netečou tam řeky.
Neprší tam.
Svět je pustinou plnou utrpení a bolesti.

ZKOUŠKA HOR

Pět železných hor. Pět klíčů s čepelemi.
Patery navždy uzamčené dveře.
Pomni však, že jen ten, kdo přežil Pád,
může vejít do osudového labyrintu
a tam pohlédnout do tváře Omegy.

Mysteria mi ukázala průběh první zkoušky.
Ta vyžaduje, aby byly tři nesmrtelné zbraně
přeneseny do tří tajných měst,
tam aby byla zbraním dodána síla,
a až to bude splněno, je třeba
vykonat s těmito zbraněmi posvátný rituál
u Oltáře vesmíru hned poté,
co se Střelec znovu přesune nad Slunce.

Nechť je známo všem, kteří by šli v mých stopách:
cesta do tří tajných měst započíná na konci.

Druhá zkouška začne poté, co byla první
dokončena ——

„V těchto místech papyrus končí, protože zbytek je utržený," řekl Hádés.

„Přenést tři nesmrtelné zbraně…," řekla Lily.

„… do tří tajných měst…," navázala Zoe.

„… než se Střelec znovu přesune nad Slunce," dokončil zamyšlený Alby. Otočil se a začal něco psát na svém počítači.

„Cesta začíná na konci…," zamumlal Jack.

„O třech nesmrtelných zbraních vím jen málo," řekl Hádés. „Ale ještě méně o tajných městech a vůbec nic o té nebeské konstelaci, která se v papyru zmiňuje."

Jack se otočil. „Alby? Co ta nebeská konstelace?"

Alby vzhlédl od počítače. „Mám určité nápady. Ale musím se na to pořádně podívat."

Pak Jack řekl ostatním: „Slyšel jsem o třech tajných městech během Her. Zmiňoval se o nich Orlandův hlavní rádce z církevních kruhů, kardinál Mendoza. Mají to být Thule, Atlas a Ra."

„Totiž tři *bájná* města Thule, Atlas a Ra," opravil ho Hádés. „Místa, kde by měla ležet, jsou třemi největšími tajemstvími starověku."

„O třech zbraních ale Mendoza nemluvil a už vůbec ne o nějakých nesmrtelných," vrtěl Jack hlavou. „Co by to mělo být?"

„Je to prosté – jde o nejslavnější zbraně v dějinách," odpověděl Hádés. „Meč ve skále, trojzubec pána moří a Hádova přilba. Někdy se také nazývaly tři královské zbraně, protože odjakživa byly v držení tří králů čtyř legendárních království. Říše Oblohy byla vždycky založena spirituálněji než bratrská království a pyšnila se tím, že *není* nepřátelská, takže jejím vojenským symbolem je štít. Umístění prvních dvou zbraní neznám, ale protože jsem byl ještě donedávna králem Podsvětí, pochopitelně vím, kde se nachází Hádova přilba."

„Kde?"

„V sejfu v mém newyorském bytě," odvětil Hádés. „Je to koneckonců *moje* přilba. Na stejném místě mám rovněž artefakt, který se týká Mysterií – kamennou tabuli, o které se má za to, že je součástí oltáře zmiňovaného v Diově papyru – Oltáře vesmíru.

Jenže Geoffrey nemá k těmto dvěma předmětům přístup, protože sejf je biometricky jištěný. Mohu jej otevřít jenom já. Jestli chceš zachránit svět, kapitáne, musíš se mnou *okamžitě* spěchat do New Yorku, abych mohl trezor otevřít."

Jack si Háda dlouhou chvíli upřeně prohlížel.

Potom, bez ohledu na vyčerpání a nezhojené rány, rázně vstal. „No tak nač ještě čekáme? Lidi, seberte věci, které potřebujete. Odlétáme za půl hodiny."

Pak už dění nabralo rychlý spád.

Lily s Albym popadli nějaké svršky a notebooky a spěchali k *Nebeskému bojovníku*.

Nebeský drak mezitím už doplňoval nádrže letounu palivem.

Zoe do kufru nacpala několik kousků oblečení a zbraně: pistole, střelivo a hokejovou přilbu.

Obrátila se na Jacka: „Tentokrát už nehodlám trčet na druhé straně zeměkoule, když se všechno zdá být na levačku."

Mae se protlačila kolem Jacka a Háda a začala z police v Jackově pracovně shrabovat do kufru knihy: učebnice, svitky, pergameny.

„Pochopil jsem, že chceš letět s námi, máti," ozval se Jack.

„Na to vsaď vlastní zadek, že letím," vybafla Mae Merriweatherová. Trhla bradou směrem k Hádovi. „Studovala jsem tahle království celý život. Nejen že chci na vlastní oči vidět jeho artefakty, ale taky se chci dozvědět pokud možno úplně všechno o čtyřech královstvích od jednoho z jejich králů."

O dvacet minut později už byli všichni připravení a na palubě *Nebeského bojovníka*.

Jediným příslušníkem jejich družiny, který zůstával doma, byl V-147. Potřeboval klid, aby se mu zahojila noha zlomená v průběhu Her. Nechali ho tedy na farmě, aby se také postaral o psy.

„A pamatuj si," domlouval mu Jack, „ti psi nejsou k jídlu."

V-147 poslušně přikývl a přátelsky poplácal Roxy po hřbetě.

Nebeský bojovník vzlétl.

Nebeský drak za chvíli přepnul řízení stroje na autopilota a připojil se k ostatním v hlavní kabině.

Posadil se a sledoval Háda, který kontroloval schránku s hlasovými zprávami, aby se přesvědčil, jestli mu jeho newyorský majordom neposlal novější informace nebo, což bylo důležitější, přesnější varování.

Vzápětí nalezl tři nové položky.

Hádés přepnul telefon na hlasitý odposlech, aby zprávy slyšel i Jack.

První sdělení nahrál majordom Geoffrey: *„Pane, v bytě je prozatím všechno v pořádku."*

„Můžete mu důvěřovat?“ zeptal se Jack.

Hádés přikývl. „Svěřil bych mu vlastní život.“

Klepl na ikonu druhé zprávy…

… a z přístroje se ozval hlas, který Hádés podle výrazu v obličeji v žádném případě nečekal. Zprávu nahrál Minotus, král minotaurů z Podsvětí v Indii.

Zoufale do mikrofonu křičel:

„Můj pane! Tady Minotus! Po skončení Her se jedna stříbrná rakev ve svislé věži otevřela!“

V pozadí se ozvalo ostré a ohlušivé zadunění výstřelu.

„Vylezla z ní… jakási… věc – člověk vytvořený z brnění, nezničitelného bronzového brnění. Zabil už padesát mých minotaurů a marně se ho pokoušíme zvládnout! Pomoz nám! Prosím tě!“

Zpráva náhle skončila a následovalo jen praskání statické elektřiny.

Hádés chňapl po druhém telefonu a okamžitě se pokoušel dovolat Minotovi, ale linka byla hluchá. Neozývalo se ani vyzvánění.

Hádés naprázdno polkl. „Panebože…“

Jack ho pozorně sledoval. „Máte nějakou představu, co v těch rakvích je, Anthony?“

Hádés přikývl. „Později.“

„Kristova noho, Jacku,“ ozval se Nebeský drak. „Těch rakví tam byly stovky!“

Ze všech členů Jackova týmu s ním celé Velké hry absolvoval pouze Nebeský drak. Přineslo mu to v jistém slova smyslu osvícení, ale také drsnou zkušenost zvlášť proto, že trpěl nadváhou a byl zvyklý čekat v letadle a číst si v časopisech o luxusních letounech a jachtách, zatímco Jack běhal po všech těch nebezpečných místech.

Proto bylo pozoruhodné, že se Nebeský drak ocitl Jackovi po boku i v průběhu dramatického automobilového závodu, který tvořil obsah Pátého úkolu; tehdy oba zahlédli nad propastí svěšenou věž, která obsahovala desítky rakví uložených v hranolovitých výklencích.

„Zavolám Dlouhému a Medvídkovi Pú," řekl Jack. „Jsou v Dubaji, takže k Podsvětí v Indii to mají docela blízko. Pošlu je tam, když my letíme do New Yorku."

Pak Hádés přehrál třetí hlasový záznam.

Z reproduktoru telefonu se ozval pomalý, odměřený hlas.

V té chvíli Hádés očividně ztuhl a vykulil oči plné neskrývaného strachu.

„Pane Háde," pravil hluboký hlas, *„tady je Jago, guvernér Královské věznice. Jsi obviněn z velezrady vůči čtyřem trůnům. Byl vydán platný královský příkaz ke tvému zatčení. Jakmile budeš zatčen, máš být přemístěn do věznice Erebos a uvězněn zde do konce přirozeného života."*

Následovala pochmurná pauza, než hlas dodal: *„Jdu si pro tebe, nejdražší bratře."*

„Tak dobrá," řekl Jack téměř o jednadvacet hodin později. Všichni v té chvíli seděli v kroužku v hlavní kabině *Nebeského bojovníka*.

Obletěli bezmála polovinu zeměkoule a do New Yorku jim zbývala hodina letu.

Zahleděl se na Háda. „Chtěl bych vědět tři věci. Zaprvé: všechno co mi můžete říct o třech nesmrtelných zbraních – zvlášť o přilbě, kterou máte v newyorském bytě. Zadruhé: co se to děje v Podsvětí. A zatřetí: proč vás ten chlap, ten Král otroků, nebo vězeňský guvernér, oslovil ‚nejdražší bratře'."

Hádés přikývl a sklonil hlavu.

„Tři zbraně se objevují pořád dokola ve zkazkách a folklóru už mnoho staletí. Podle řeckých mýtů je vykovali Kyklopové, mistrovští kováři a zbrojíři, pro tři velké bohy té doby, královské bratry Dia, Poseidóna a Háda. Ovšem podle mých historických pramenů vznikly všechny tři zbraně ještě před věkem těchto lidí.

První zbraň je Meč ve skále, čepel náležející králi Země, velmi starobylý předmět, který během staletí třímalo mnoho velkých králů Země: od Dia, faraona Ramesse II. a Ježíše

Nazaretského až po krále Britů známého jako Artuš. Během té doby nesla zbraň mnoho jmen – Calibor, Caliburn, Plamenná čepel, Meč ve skále, Meč v kameni, Hořící šavle – ale nejvíc je známa pod jménem Excalibur.“

„Propána…,“ zašeptala Mae.

„Ví se, kde ta zbraň je?“ zeptala se Zoe.

„To ano. Meč zůstává na svém místě už posledních dvanáct set let. Uchovává se v Artušově hrobce v kryptě pod hradem Avalon,“ řekl Hádés. „To je pradávné sídlo králů Země.“

„Co druhá zbraň?“ ozval se Jack.

„Trojzubec pána moří,“ pokračoval Hádés, „je vyhlášený tím, že ho nosil muž známý v dějinách jako Poseidón. Přesně řečeno jde o *palcát* se třemi břity, ne trojzubec. Kde se nalézá v této době, to se neví.“

„A ta přilba?“ připomínal Jack.

„Hádova přilba, to je moje unikátní koruna,“ odvětil Hádés. „Úžasný předmět vykovaný z podivné slitiny, jaká se na Zemi nevyskytuje. Připomíná bronz, ale jde o jiný kov. Pevný jako ocel, ale lehčí. Přilba je vytvořena do podoby korintské přilbice s ostře zahroceným chráničem nosu, lícnicemi a chocholem. Vlastně existuje její docela přesný obrázek – a zároveň i Excaliburu – na štítu americké vojenské akademie West Point.“

Alby chvatně otevřel na svém notebooku aplikaci Google a vyhledal štít West Pointu.

Jack si prohlížel přilbu uprostřed obrázku a meč v pochvě, který byl vidět v pozadí.

Hádés však pokračoval: „Stejně jako meč získala Hádova přilba během staletí různá pojmenování a byly jí přisuzovány mytické vlastnosti. Nazývala se Přilba temnoty, Helma neviditelnosti, ale podle mých zkušeností žádné takové fantastické schopnosti nemá."

„A ta leží ve vašem sejfu v New Yorku?" ujišťovala se Zoe.

„Ano."

„Dobře," přikývl Jack. „Co se stalo v Podsvětí? Co se to tam děje s těmi stříbrnými rakvemi?"

„Jako král Podsvětí vím o rakvích v zavěšené věži už dlouho," řekl Hádés. „Když jsem po otcově smrti zdědil jeho korunu, otec mi zanechal dlouhý vzkaz o stavu království a zvlášť se věnoval věži ve Velké smyčce. Ke stříbrným rakvím mi napsal asi tohle: *Nikdy se nepokoušej je otevřít, protože to nedokážeš. Odpečetí se samy od sebe, až k tomu přijde čas. A těm, kteří v nich spočívají, se nikdy nestav do cesty."*

Hádés jako by se zahleděl do dálky a vzpomínal.

„Řídil jsem se otcovou radou a rakve jsem otevírat nezkoušel. Ale byl jsem zvědavý. Několikrát jsem se pokusil do nich nahlédnout pomocí moderní techniky, rentgenů a přístrojů na zvukovou rezonanci. Uvnitř jsem objevil postavy podobné člověku, ležící na zádech bez nejmenšího pohybu. Skeny ukazovaly, že jsou mrtvé a neorganické. Sochy. Sochy vyrobené z nějakého kovu. Po všechny roky, kdy jsem byl králem Podsvětí, tam ležely tiše a nehybně, až jsem usoudil, že jde o nějaké votivní nebo ozdobné předměty. Neměl jsem tušení, že by mohly obživnout."

Jack přikývl.

„A guvernér Královské věznice, ten Král otroků, to je váš bratr?"

„Ano, mladší bratr. Jago de Saxe. Jsem jenom o čtyři roky starší. Když jsme vyrůstali, měli jsme k sobě hodně blízko. Všechno jsme podnikali spolu. Ale zároveň jsme neustále soupeřili.

Jacku, během posledního týdne se před tebou odhrnula jakási metaforická opona, takže jsi mohl nahlédnout do skutečného systému královské moci, která ovládá tento svět. Mám pocit, že v nejbližší době budeš tento systém poznávat čím dál podrobněji. Už chápeš, že je založený na přísně následnickém systému. A musím ti říct, že v královských rodech *bývají mladší bratři smrtelně nebezpeční*.

Je to proto, že po královském otci dědí titul, sídla a území nejstarší syn. Mladší potomek získá málo nebo vůbec nic. Ještě horší je, že velice často zjistí, že musí bez nejmenšího váhání poslouchat někoho, s kým si v dětství hrával."

„Jako třeba Iolantha a Orlando," poznamenala Lily. „Během Her byla nešťastná z toho, že se ji pokoušel nahnat do strategicky výhodného sňatku."

Hádés pokýval hlavou. „Přesně tak to je. Ale na Iolanthu si dávejte pozor. Je opravdu chytrá. Navíc je Opatrovnicí královských záznamů království Země, což je na princeznu jistě dost skromné postavení a leckdo by nad ní mohl mávnout rukou jako nad nějakou lepší knihovnicí. Jenže já mám pocit, že lidé, kteří dozírají na značnou sumu historických vědomostí, jako třeba Iolantha, budou mít v nejbližší době obrovský význam."

Někdejší král Podsvětí zavzdychal.

„Vztah mezi Orlandem a Iolanthou je ovšem velice milý v porovnání se situací mezi mnou a Jagem. Když jsem po otci zdědil trůn Podsvětí, přestal se mnou Jago mluvit, přestože jsem mu věnoval spoustu majetku a enormní sumu peněz. Po tom, jak jsme spolu v dětství soupeřili, mu to nestačilo. Jago na mě hleděl s odporem, trpkostí a závistí.

Jak náš otec stárl a stávalo se čím dál zřejmější, že zdědím jeho korunu a království, otec Jagovi zařídil jmenování guvernérem Královské věznice. Věznice Erebos leží velmi daleko, ale Jago zastává důležitou pozici a za jistých okolností má i velkou moc."

„Jako třeba teď," dodala Zoe.